

## Arrest

nr. 277 214 van 8 september 2022  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Kameroense nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 10 december 1996.

1.2. Verzoekster dient op 31 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 19 januari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 april 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

#### **“A. Feitenrelaas**

*U beweert over de Kameroense nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Douala, in de regio Littoral. U woonde hier heel uw leven, eerst in de wijk Brazzaville, en later in de wijk Village. Uw vader is afkomstig van het Franstalige deel van Kameroen, uw moeder van het Engelstalige deel. U studeerde aan de universiteit University Institute Gulf of Guinea in Douala, u deed een master in Banking en Finance. Tijdens uw studies deed u een stage bij Victoria Customs Credit Union en bij Mutual Government Financing. In 2018 studeerde u af. In februari 2019 overleed de neef van uw moeder, hij woonde in het dorp Babawan in Noord-Westen, Ngo-Ketunjia Divisie. De familie ging naar daar om hem te begraven. Na de begrafenis in het dorp werden jullie aangevallen door mensen van de Ambazonia groepering. Ze namen jullie mee, en ze martelden jullie. De leden van Ambazonia martelden jullie voor geld, uw ouders gaven hen wat geld zodat ze jullie zouden laten gaan. In het totaal werden jullie drie dagen vastgehouden, jullie werden er van beschuldigd dat jullie de beweging niet steunden. Jullie gingen onmiddellijk terug, en onderweg werden jullie gecontroleerd door de politie. De politie vroeg waarom jullie hen geld gaven, omdat het betekent dat jullie de Ambazonia beweging zouden steunen. Zo werden jullie zowel door de overheid als door de Ambazonia leden gevisieerd. Ergens in maart kwam de politie nog eens langs bij jullie thuis in Douala, ze namen uw vader, moeder en uzelf mee voor ondervraging. Dit gebeurde nogmaals in april 2019. Na marteling werden jullie terug vrijgelaten. Uw ouders wilden dat u dit niet meer zou overkomen. In maart 2019 nam u contact met de tussenpersoon E., die u kende via een kennis van u genaamd T. E. hielp u met het regelen van een inschrijving aan de universiteit in Boekarest. Eind juni 2019 ging u naar Nigeria om een visum aan te vragen op de Roemeense ambassade. U verbleef ongeveer twee weken in Abuja, waarna u terugkeerde naar Douala. Op 29 september 2019 verliet u Kameroen en op 30 september 2019 kwam u aan in Roemenië. U studeerde er ongeveer tien maanden aan de universiteit. In augustus 2020 verliet u Roemenië, u had een Pools visum, maar op 14 augustus 2020 kwam u aan in België. Op 31 augustus 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Bij terugkeer naar Kameroen vreest u dat uw leven in gevaar is omdat u gevisieerd wordt door zowel de overheid als door de leden van Ambazonia. U slaagde er niet in om deze vervolging door de overheid en door Ambazonia geloofwaardig te maken.*

**Ten eerste wijst het CGVS op het feit dat u na aankomst in Roemenië in 2019, het eerste land in Europa waar u aankwam en vervolgens bijna een jaar verbleef, geen verzoek tot internationale bescherming deed** (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). Dit maakt uw asielaanvraag op die manier **bijzonder laattijdig**. Van een verzoeker met een gegronde vrees tot vervolging kan er wel verwacht worden dat hij zich zo snel mogelijk richt tot de autoriteiten van het eerste veilige, in dit geval ook Europese, land van aankomst om bescherming te zoeken. Dat u het naliet dit te doen, maakt uw beweerde vrees tot vervolging niet geloofwaardig. U werd gevraagd wat de reden was waarom u geen asielaanvraag deed in Roemenië, en u legde uit dat Roemenië niet veilig voor u was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). U ondervond er dat er corruptie was, wanneer men op straat gecontroleerd werd vroegen ze geld. U wilde ook op een plaats zijn waar u het gevoel had dat er meer mensenrechten zijn. Verder had u geen andere redenen om er geen asiel aan te vragen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Voor Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u nog verklaard dat uw kennis Eddie u er lastig viel

(verklaring DVZ vraag 33), maar daar maakte u voor het CGVS geen gewag meer van. Roemenië en België zijn als lidstaten van onder andere de Europese Unie en de Raad van Europa gebonden aan dezelfde verdragen gerelateerd aan mensenrechten, en een vage verwijzing naar corruptie door de overheid verschoont u desgevallend niet van uw verantwoordelijkheid om bescherming te zoeken in het land waar u aankwam. Dit is des te meer zo gezien u daar toch bijna een jaar verbleef, er naar school bent gegaan. **Het feit dat u zo lang in Roemenië was, en daarbij nooit de stap hebt gezet om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, is gedrag dat strijdig is met uw beweerde vrees tot vervolging in Kameroen.** Daarenboven hebt u tot twee maal toe een visum gekregen voor Polen in de periode dat u in Roemenië was, een keer van 20 februari 2020 tot 15 april 2020 en een keer van 20 juli 2020 tot 27 juli 2020. In deze laatste periode bent u naar België gereisd in plaats van naar Polen. U vroeg echter ook nooit in Polen asiel aan, wederom omdat u naar België wilde komen omdat u zich er veiliger zou voelen. U hebt veel kansen laten liggen om bescherming te krijgen, om dan uiteindelijk elf maanden na aankomst in Europa, een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Ook alvorens u naar Europa kwam, hebt u zich op een manier gedragen die niet verenigbaar is met uw beweerde vrees ten aanzien van de overheid van Kameroen en van de leden van Ambazonia. **U bent naar Europa gereisd met een visum voor Roemenië, met uw eigen paspoort.** Dit paspoort legt u niet neer in uw asielaanvraag, u zou het beweerdelijk verloren zijn nadat u in België aankwam (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U hebt echter geen aangifte gedaan bij de politie van het verlies van uw paspoort. U werd gevraagd wanneer u uw paspoort verkreeg, u legde uit dat u het aangevraagd hebt in Yaoundé in het politiekantoor. Het feit dat u Kameroen via de luchthaven kon verlaten met uw eigen documenten, is an sich al een tegenindicatie van uw beweerde problemen met de overheid in Kameroen.

Daarenboven was uw vertrek ook de tweede keer in korte tijd dat u Kameroen verliet. **Het CGVS wijst er op dat u na twee weken verblijf in juni en juli 2019 in Abuja, Nigeria, vrijwillig besloot terug te keren naar Douala (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11).** Dit gedrag is volledig strijdig met uw beweerde vrees tot vervolging in uw land van herkomst. U werd gevraagd wat uw reden was voor terugkeer naar Kameroen, en u legde uit dat u niet langer in Nigeria kon blijven, dat andere mensen die wegliepen naar Nigeria opgepakt werden en teruggebracht werden naar Kameroen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Indien u vreesde om teruggebracht te worden, is het des te vreemder dat u dan maar zelf besloot terug te keren. Door de verwarring die u voelde wist u beweerdelijk ook niet dat het mogelijk zou zijn om vanuit Nigeria rechtstreeks naar Europa te gaan. Dat u het verkoos om terug te keren van Nigeria naar uw huis in Douala, terwijl u beweert het land te hebben willen verlaten vanwege een gegronde vrees ten aanzien van de overheid en Ambazonia, is niet geloofwaardig.

**Het feit dat u enerzijds een bijzonder laattijdig verzoek indiende, en het feit dat u van Nigeria nog eens terugkeerde naar Kameroen, zijn nefast voor de geloofwaardigheid van uw vrees in Kameroen. Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees volledig.**

**Ten derde slaagde u er ook niet in om de beweerde problemen met Ambazonia an sich geloofwaardig te maken.** In uw verklaringen voor DVZ hebt u ten eerste al gezegd dat de Ambazonians naar de begrafenis kwamen, iedereen begonnen aan te vallen, en dat iedereen werd vastgehouden. Ze vroegen iedereen om geld te geven (vragenlijst). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat niet iedereen werd vastgehouden en meegenomen, maar dat het enkel uzelf, uw ouders en twee tantes waren die werden meegenomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Dit zijn toch wel twee heel verschillende versies van de gebeurtenissen die beweerdelijk hebben plaatsgevonden, wat de geloofwaardigheid wederom niet ten goede komt.

Toen u vastgehouden werd door leden van Ambazonia, zou dat drie dagen geduurd hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). In die drie dagen zouden ze jullie steeds om geld gevraagd hebben, ze zouden iemand doden als jullie geen geld gaven. Om dit geld te krijgen hebben uw ouders iemand gebeld, u hebt er echter merkwaardig genoeg geen idee van wie het geld betaald heeft om jullie vrij te krijgen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Sinds de gebeurtenissen hebt u ook uw ouders niet gevraagd wie ze gebeld hebben en wie jullie dan uiteindelijk geholpen heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Het is echter wel een belangrijk element in uw verhaal, het is immers de enige manier waarop jullie dan beweerdelijk zijn kunnen vrijkomen. Dat u van dit deel van het verhaal niets weet - hoewel u toen toch reeds 23 jaar oud was-, en dat u dat al die jaren later nog steeds niet aan uw ouders zou gevraagd hebben, is niet geloofwaardig. Gevraagd hoe het kwam dat u het uw ouders later niet vroeg, legde u uit dat u er niet aan dacht, dat het belangrijkste was dat u die plek zou kunnen verlaten. Dat verschoont uw passieve houding naar de informatie omtrent uw eigen beweerde vrijlating echter niet.

Wat betreft uw vrijlating en wat er na allemaal gebeurde, bent u verder ook vaag in uw verklaringen. Zo legde u kort uit dat jullie betaalden en dat jullie ergens gedumpt werden. De ontvoerders zouden niets meer gezegd hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Gevraagd waar jullie werden vrijgelaten, verwees u vaag naar ergens in een dorp onderweg. Ook wanneer u gevraagd werd wat jullie deden nadat jullie in het dorp van uw neef, Babawan, aankwamen, bleef u erg beknopt. Ondanks de traumatische en gevaarlijke gebeurtenissen die jullie zouden hebben meegemaakt, zouden jullie met niemand in het dorp gesproken hebben. Uw verklaringen hieromtrent overtuigen wederom niet, daar ze niet gedetailleerd, en vaag zijn.

**Wat betreft uw vrees bij terugkeer ten aanzien van Ambazonia, wijst het CGVS op het feit dat Ambazonia een groepering is van Engelstalige Kameroeners in het Engelstalige deel. U woonde als Engelstalige Kameroener in het Franstalige deel.** U beweerde dat uw ouders ook sinds uw vertrek uit Kameroen nog steeds werden lastiggevallen door leden van Ambazonia, ondanks het feit dat ze in Douala woonden, buiten de zone van de Ambazonia (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Dit gebeurde nog tot september 2020, ze werden telefonisch gecontacteerd. Sinds september 2020 zouden ze zich gedeisd houden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25-26). U kon echter geen aannemelijke verklaring geven voor het feit dat uw ouders nog steeds konden gehanteerd worden terwijl ze zich niet bevonden in North West of South West Region. Gezien u afkomstig bent uit het Franstalige deel van Kameroen, meer bepaald uit Douala, werd u bevraagd over de mogelijkheid om elders in Kameroen te gaan wonen, bijvoorbeeld in Yaoundé (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). U legde uit dat u niet naar de hoofdstad kan gaan omdat iedereen daar is, en dat u zich daar niet zou kunnen verbergen voor de overheid. U verklaarde dat ze u overal zouden vinden. U werd gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u niet elders in Kameroen kan gaan wonen, maar u bleef hier beperkt tot uw problemen met de overheid en de leden van de Ambazonia groeperingen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). Het CGVS bespreekt verder nog de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten aanzien van de overheid. Gezien uw beweerde vrees ten aanzien van Ambazonia, is het wel opmerkelijk dat u niet overwogen hebt om binnen Kameroen te verhuizen naar een regio die minder dicht bij North West en South West gelegen is. Sterker nog, uw ouders, die allemaal hetzelfde als u zouden hebben meegemaakt, die na uw vertrek ook nog werden lastiggevallen, wonen nog steeds op die plaats. Ook dit ondermijnt allemaal de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten aanzien van Ambazonia.

**Ten vierde slaagde u er ook niet om de beweerde problemen met het leger en de overheid an sich geloofwaardig te maken.** Zo werd u in het interview voor DVZ gevraagd of u ooit gearresteerd werd of opgesloten was, dat kan ook voor korte tijd in een cel geweest zijn. U antwoordde hier 'nee' op (vragenlijst vraag 3.1). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS hebt u echter wel verklaard dat u twee keer was meegenomen door mensen van het leger, een keer in maart 2019 en een keer in april 2019 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23-24). Het feit dat u enerzijds voor DVZ verklaarde nooit te zijn opgesloten, of gearresteerd, en voor het CGVS verklaarde dat dit twee keer gebeurde, heeft een negatief effect op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven bent u net zoals uw verklaringen omtrent Ambazonia, bijzonder vaag in uw verklaringen omtrent de omstandigheden van uw hechtenis. U herhaalde telkens vaagweg dat ze geld vroegen, dat jullie verdacht werden van samenwerken met Ambazonia. U werd tot tweemaal toe gevraagd waar ze u naartoe meenamen in april 2019, maar u wist dat niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Ook wanneer u gevraagd werd hoe jullie vrij kwamen, gaf u bijzonder weinig details. U werd vervolgens ook gevraagd welke militairen jullie zo zouden afpersen, maar daar hebt u geen idee van. U kan niet vertellen wat hun namen zijn, of tot welke eenheid ze behoren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 26). Het is niet opmerkelijk dat u hun namen niet hebt onthouden, maar u zou toch als inwoner van Douala, een idee moeten hebben van welke politiediensten of militaire diensten jullie nu juist zouden hebben gevisieerd. Uw verklaringen hieromtrent zijn dermate vaag dat ze uw verhaal hiermee niet staven.

Bij terugkeer naar Kameroen vreest u gedood te worden door de overheid, omdat ze de reden weten waarom u het land hebt verlaten, omwille van wat de overheid en Ambazonia u aandeden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Het CGVS wijst er nogmaals op dat u met uw persoonlijk paspoort via de luchthaven Kameroen hebt verlaten, indien de overheid niet wilde dat u dat deed, is het bezwaarlijk geloofwaardig dat u hierin zou geslaagd zijn. U werd gevraagd hoe u weet dat de overheid u zou willen vermoorden, en u antwoorde dat het duidelijk is. U bleef echter louter bij hypothesen, en dat uw situatie anders is omdat u moest reizen om veilig te zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Het CGVS wijst hierbij op het feit dat u ook Kameroen verliet om te studeren, wat u ook voor tien maanden deed in Roemenië.

**Op basis van uw verklaringen en de informatie in uw dossier slaagde u er niet in om geloofwaardig te maken dat u Kameroen verliet omwille van een gegronde vrees tot vervolging vanwege de overheid of vanwege leden van Ambazonia.**

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie COI

**Focus “Cameroun. Crise anglophone. Situation sécuritaire.”** dd. 19 november 2021, beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_cameroun\\_crise\\_anglophone\\_situation\\_securitaire\\_20211119.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_cameroun_crise_anglophone_situation_securitaire_20211119.pdf) <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde “Engelstalige crisis”. Het gaat hierbij echter om een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio’s North West en South West. De Franstalige zone van Kameroen is, met uitzondering van een paar geïsoleerde incidenten, niet getroffen door het geweld gelieerd aan de Engelstalige crisis. Uit deze informatie blijkt dus duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis, in het Franstalige gedeelte thans erg beperkt is en niet algemeen verspreid zodat er niet kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient er dus besloten te worden dat de situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen, meer bepaald in Douala in Franstalig Kameroen waar u van afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Op basis van artikel 57/5 quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 25 januari 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

### **2. Het verzoekschrift**

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van “de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

Verzoekster benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld op individuele basis. Zij stelt dat rekening moet worden gehouden met alle relevante informatie en dat de beoordeling van de geloofwaardigheid dient te geschieden, rekening houdend met alle individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Verzoekster verwijst naar artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet en het voordeel van de twijfel.

Zij gaat in op het motief in de bestreden beslissing, omtrent het laattijdig karakter van het indienen van het verzoek om internationale bescherming. Verzoekster schetst de omstandigheden van haar zaak, waarbij zij aangeeft dat zij in Roemenië over een legaal verblijf beschikte, zodat er geen vrees was dat zij zou worden teruggestuurd naar Kameroen. Verder geeft zij aan dat zij zich niet veilig genoeg voelde in Roemenië (en Polen) en dat zij daarom heeft gewacht tot zij in België was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verder gaat verzoekster in op de omstandigheid dat zij haar herkomstland legaal heeft kunnen verlaten en dat zij nogmaals terugkeerde naar Kameroen, nadat zij haar visum had aangevraagd in Nigeria. Verzoekster benadrukt dat zij tijdens haar persoonlijk gehoor heeft aangegeven dat zij niet langer kon blijven in Nigeria en dat het bijzonder moeilijk was om een inschrijving in een Roemeense universiteit te bekomen en zo een visum te bemachtigen.

Verzoekster gaat vervolgens in op de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd ten overstaan van de dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS. Zij benadrukt dat de tegenstrijdigheden niet fundamenteel zijn. Verder gaat verzoekster in op de omstandigheden van het gehoor bij DVZ. Zij hekelt het gebrek aan een vertrouwenspersoon of advocaat. Tevens benadrukt zij dat de leiding van het interview volledig in handen ligt van de medewerker van DVZ en dat haar werd opgedragen om kort te zijn in haar antwoorden. Zij hekelt het gebrek aan controle op de manier waarop het gesprek is verlopen en stelt in het licht hiervan de waarde van haar handtekening op de handgeschreven vragenlijst in vraag. Verzoekster geeft aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de omstandigheden waarbinnen het verslag tot stand is gekomen.

Verzoekster gaat nog verder in op haar vluchtrelaas. Zij herhaalt de gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld tijdens en na de begrafenis van de neef van haar moeder. Zij meent dat het gebrek aan bepaalde details haar geloofwaardigheid niet ondergraven, waarbij zij aangeeft dat algemeen kan worden aangenomen dat iemand die niet de waarheid spreekt, zich beter voorbereidt en zich aldus niet op onwetendheden zal beroepen.

Ten slotte geeft verzoekster aan dat zij bij een terugkeer naar Kameroen vreest te zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien. Zij geeft aan dat zij niet beschikt over een eigen inkomen of huisvesting en dat zij ook geen beroep kan doen op de lokale overheden. Tevens verwijst zij naar de corruptie in Kameroen, de vele slachtoffers van mensenhandel en de zwakke positie van een alleenstaande vrouw.

In ondergeschikte orde stelt verzoekster dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend, omdat er zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Kameroen louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Zij verwijst hiervoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Kameroen, in combinatie met haar situatie als alleenstaande vrouw.

### 3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

#### 4. De beoordeling

##### 4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoekster vreest bij haar terugkeer naar haar herkomstland te worden vervolgd door enerzijds de Ambazonia beweging en anderzijds de Kameroense autoriteiten. Voor de verdere samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekster verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekster.

4.1.2. . Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij, dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekster.

4.1.3. Meer bepaalt motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de Ambazonia groepering en de Kameroense autoriteiten, omdat:

(a) verzoekster heeft veel kansen laten liggen om internationale bescherming te bekomen, waarbij zij langdurig verbleef in Roemenië, om slechts elf maanden na haar aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming in te dienen;

(b) verzoekster kon met haar eigen paspoort, onder haar eigen naam, Kameroen verlaten, wat een tegenindicatie vormt voor een vrees van de autoriteiten;

(c) verzoekster is tot tweemaal toe, na een kort verblijf in Nigeria, teruggekeerd naar haar huis in Douala;

(d) er is sprake van verschillende versies van de gebeurtenissen met de Ambazonia groepering, tijdens de begrafenis van de neef van verzoeksters moeder, waarbij verzoekster tevens een passieve houding heeft ten aanzien van de informatie omtrent de betaling van het losgeld en zij tevens vaag blijft in haar verklaringen omtrent de omstandigheden van en na de vrijlating;

(e) er kan worden opgemerkt dat de Ambazonia een groepering van Engelstalige Kameroeners in het Engelstalige deel is, waarbij verzoekster als Engelstalige Kameroense woonachtig is in het Franstalige deel;

(f) verzoekster legt geen geloofwaardige verklaringen af voor de reden waarom haar ouders nog zouden worden bedreigd door de Ambazonia groepering, ook al verblijven zij niet in de North West of South West Region;

(g) het is opmerkelijk dat verzoekster niet heeft overwogen om binnen Kameroen te verhuizen naar een regio die minder dicht bij de North West of South West Region is gelegen, waarbij verzoeksters ouders thans nog steeds op dezelfde plaats verblijven;

(h) verzoekster legt wisselende verklaringen af omtrent de vraag of zij ooit werd gearresteerd of opgesloten, waarbij zij dit negatief beantwoordde tijdens haar gehoor bij DVZ, doch op het CGVS verklaarde dat zij tweemaal werd meegenomen door mensen van het leger en de verklaringen omtrent de omstandigheden van deze hechtenis door het leger zijn bijzonder vaag;

(i) verzoekster blijft steken in hypothesen, wanneer zij gevraagd wordt hoe zij weet dat de overheid haar wil vermoorden.

4.1.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.5. De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.6. Wat betreft het laattijdig karakter van het indienen van het verzoek om internationale bescherming, overtuigt de door verzoeksters aangehaalde verschoningsgrond niet. Zij stelt dat zij geen reden had om te vrezen dat zij zou worden teruggestuurd naar Kameroen, omdat zij in Roemenië over een legaal verblijf beschikte. Het is evenwel niet omdat verzoekster kon terugvallen op een studentenvisum, dat van haar niet langer kon worden verwacht dat zij zich zo snel mogelijk zou informeren naar de mogelijkheden om internationale bescherming te bekomen. Zoals zijzelf aangaf, betroffen de studies slechts een voorwendsel om naar Europa te kunnen reizen, waarbij haar vrees voor vervolging de eigenlijke reden voor haar vertrek uitmaakte. Er kan dan ook worden verwacht dat zij, eens aangekomen in Europa, zo snel mogelijk stappen zou hebben ondernomen om haar verblijf op duurzame wijze te regelen, zich hierbij baserend op haar nood voor bescherming. Alleszins wijst de Raad erop dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat zij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Roemenië, omdat zij zich daar niet veilig voelde (zie NPO, p. 15). Wat dit gevoel van onveiligheid betreft, volhardt verzoekster in haar verzoekschrift dat zij zich, minstens gevoelsmatig, niet veilig voelde in Roemenië. Zij onderneemt evenwel geen enkele ernstige poging om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen dienaangaande te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. De commissaris-generaal merkte in deze terecht op dat verzoekster in de "verklaring



DVZ" heeft verklaard dat zij zich niet veilig voelde in Roemenië omdat zij steeds werd lastiggevallen door E. (zie vragenlijst DVZ, vraag 33, p. 12), terwijl zij hiervan geen enkele melding maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zelfs aangenomen dat verzoekster zich onveilig zou hebben gevoeld in Roemenië, kan verzoekster niet verklaren waarom zij alsnog tien maanden aldaar verbleef en school liep, alvorens weg te gaan. Wat betreft de reden waarom zij vervolgens niet naar Polen doorreisde – waar zij tot tweemaal toe een visum voor verkreeg – stelt verzoekster dat de ervaringen die zij in Roemenië had, zich ook stelden ten aanzien van Polen. Zij stelt dat ook Polen haar geen veilig gevoel gaf. In deze wijst de Raad er evenwel op dat verzoekster in haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat zij nooit in Polen heeft verbleven (zie NPO, p. 15). Het is de Raad dan ook onduidelijk hoe verzoekster de *"persoonlijke ervaringen met dit land"* heeft opgelopen. De Raad sluit zich dan ook aan bij de commissaris-generaal, dat het laatijdig indienen van het verzoek om internationale bescherming reeds een tegenindicatie van de voorgehouden vrees inhoudt. *"De persoonlijke situatie van verzoekster"* is niet van die aard, dat dit een nieuw licht werpt op de zaak.

4.1.7. Wat betreft het vertrek uit Kameroen, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster geen poging onderneemt om te verklaren waarom zij het land kon verlaten op een wettige manier en met haar eigen paspoort. Verzoekster stelt enkel dat niet ter discussie staat dat zij Kameroen definitief heeft verlaten op 29 september 2019, doch kan niet verklaren waarom zij het risico zou nemen om onder haar eigen naam de grenscontroles te doorlopen. Wanneer verzoekster voorhoudt dat zij vervolging vreest van de Kameroense autoriteiten, is het geenszins aannemelijk dat zij zich bij de grenscontrole zou aanmelden onder haar eigen naam en zich zodoende zelf binnen handbereik van de Kameroense autoriteiten zou plaatsen. Dit geldt des te meer, gelet op de verklaringen van verzoekster, waar zij verklaarde dat zij zich niet in Yaoundé kan vestigen omdat dit de hoofdstad is en *"je er niet voor de overheid verborgen [kan] blijven"* (zie NPO, p. 10). Wanneer verzoeksters vrees voor de autoriteiten dermate prangend is, dat dit haar ervan weerhoudt om zich in een bepaalde stad te vestigen, is het allerm minst geloofwaardig dat verzoekster er geen graten in zou zien om met haar eigen paspoort te reizen. De Raad wijst er in deze op dat verzoekster ook verklaarde dat de overheid erin geslaagd was om hen te vinden in hun huis in Douala, omdat zij bij de controle na de begrafenis hun namen hadden opgegeven (zie NPO, p. 23). In de situatie waarin de autoriteiten reeds hebben getoond dat zij verzoekster actief opsporen en hierin kunnen slagen, is het andermaal ongeloofwaardig dat verzoekster zichzelf bij de grenscontrole zou aanbieden. Wat betreft de terugkeer naar Kameroen, nadat verzoekster in Nigeria verbleef om haar visum te verkrijgen, volhardt verzoekster dat zij niet langer in Nigeria kon blijven en dat zij daarom werd gedwongen om terug te keren naar haar herkomstland. Hiermee kan zij echter niet verklaren waarom zij niet rechtstreeks van Nigeria naar Europa vertrok. Zoals de commissaris-generaal reeds heeft aangegeven, is de verklaring van verzoekster dat zij verward was, niet aannemelijk. Indien verzoekster haar land ontvlucht vanwege een vrees voor vervolging en zij er vervolgens in slaagt om naar Nigeria te gaan, komt het de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas niet ten goede dat verzoekster ervoor zou opteren om opnieuw vrijwillig terug te keren haar land van herkomst. De uitleg omtrent de moeilijkheden om het gevraagde visum te bekomen, werpt evenmin enig nieuw licht op de zaak. Ook wat deze terugkeer naar Kameroen vanuit Nigeria betreft, wijst de Raad erop dat verzoekster wist dat ze door grenscontroles diende te gaan. Ook wat deze grenscontroles betrof, heeft verzoekster zich aangeboden met haar eigen documenten (zie NPO, p. 13-14). De Raad benadrukt opnieuw dat het allerm minst geloofwaardig is dat verzoekster, die stelt vervolging te vrezen van de Kameroense autoriteiten, enerzijds het risico zou nemen zich binnen handbereik van deze autoriteiten te plaatsen en anderzijds probleemloos de grenscontroles kon passeren, gebruik makend van haar eigen documenten. Opnieuw stelt de Raad vast dat verzoekster met de verwijzing naar haar *"persoonlijke situatie"* er niet in slaagt om de gedane beoordeling, die correct en pertinent is, om te buigen.

4.1.8. Wat betreft de omstandigheden van het gehoor bij DVZ kan de Raad enkel vaststellen dat het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar, die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven. Dit biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het verslag geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoekster mag bewijzen dat zij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Zij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoekster er niet in haar beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze opgetekende verklaringen wel een getrouwe weergave zijn van wat zij heeft gezegd, nu er geen advocaat bij aanwezig was en zij de taal niet spreekt, toont verzoekster niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekster heeft bovendien aangegeven dat zij wenste te worden gehoord in het Engels, wat ook is gebeurd. Zij heeft hierbij geen gewag gemaakt van enige taalproblemen of problemen inzake het door de behandelende ambtenaar gehanteerde Engels.

Uit de vragenlijst blijkt ook dat het verslag in het Engels aan verzoekster werd voorgelezen en dat zij dit heeft ondertekend waarbij zij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie CGVS vragenlijst, p. 3). Verzoekster kan de waarde van deze handtekening niet zomaar als relatief beschouwen. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor verzoeksters tegenstrijdige verklaringen. De Raad wijst erop dat het feit dat zij kort op de vragen diende te antwoorden, niets afdoet aan de verwachting dat verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van haar beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij coherente verklaringen aflegt.

4.1.9. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, hebben de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties tussen de verklaringen afgelegd ten overstaan van DVZ en van het CGVS ook geen betrekking op loutere details. Zo is er sprake van een afwijkend verhaal met betrekking tot de begrafenis van de neef van verzoeksters moeder, waar zij voor het eerst werden geconfronteerd met de Ambazonia groepering. Zoals de commissaris-generaal stelde, verklaarde verzoekster ten overstaan van DVZ dat “*iedereen*” werd vastgehouden door de Ambazonias, terwijl zij ten overstaan van het CGVS verklaarde dat enkel zijzelf, haar ouders en twee nichten werden vastgehouden. Verzoekster tracht deze twee tegenstrijdige verklaringen met elkaar te verzoenen, waarbij zij stelt dat zij met “*iedereen*” doelde op haarzelf, haar ouders en haar twee nichten. Dit kan echter niet overtuigen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster ook tijdens haar persoonlijk onderhoud wisselende verklaringen heeft afgelegd over de omstandigheden van de aanval bij de begrafenis. Zo stelde zij aanvankelijk dat zij, haar ouders en haar “*andere neven*” werden aangevallen en dat zij de Ambazonias “*wat geld [gaven]*”, waarna zij onmiddellijk moesten teruggaan (zie NPO, p. 17). Later verklaarde verzoekster dan weer dat zijzelf, haar ouders en “*mijn twee tantes*” werden meegenomen (zie NPO, p. 20). Met betrekking tot het betaalde losgeld, verklaarde zij verder dat het lang duurde alvorens het gevraagde geld bij elkaar werd gekregen en dat haar ouders meerdere mensen moesten bellen om hen hulp te vragen (zie NPO, p. 21). Tijdens haar gehoor bij DVZ, verklaarde verzoekster dan weer dat zij degene was die het losgeld betaalde (“*ik heb deze dan ook betaald*”). Deze tegenstrijdigheden met betrekking tot de personen die werden vastgehouden en de omstandigheden waarin het losgeld werd betaald, ondergraven op ernstige wijze verzoeksters geloofwaardigheid.

4.1.10. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd ten overstaan van DVZ en het CGVS, inzake de arrestatie door het leger, stelt verzoekster dat zij de kortstondige vrijheidsberovingen door de militairen niet beschouwde als een “arrestatie”, zodat zij dit ook niet als zodanig vermeldde bij DVZ. De Raad merkt echter op dat verzoekster heeft verklaard te zijn meegenomen door militairen en naar een plek te zijn gebracht, waar ze werden opgesloten en gemarteld (zie NPO, p. 24). Gelet op de redelijkerwijze aan te nemen impact van dergelijke ingrijpende gebeurtenis – die bovendien één van de hoofdredenen van verzoeksters vlucht uit Kameroen vormt – mag worden verwacht dat verzoekster dit reeds zou hebben vermeld bij het gehoor bij DVZ. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster heeft aangegeven nooit te zijn gearresteerd en bovendien enkel heeft aangegeven dat zij werd bedreigd door de militairen, omdat zij de Ambazonias financieel had gesteund. Hoewel haar gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht, heeft verzoekster niets vermeld over de vasthouding en ondergane martelingen door de militairen (zie vragenlijst DVZ, vraag 1 en 5).

4.1.11. In de bovenvermelde omstandigheden, kan verzoekster dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat “*de vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas*”.

4.1.12. Verzoekster benadrukt nogmaals de gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld tijdens en na de begrafenis die zij en haar familie bijwoonden, doch zij brengt de beoordeling hiervan door de commissaris-generaal niet aan het wankelen. Het louter volharden in haar eigen versie van de feiten volstaat niet. Ook het benadrukken dat haar ouders nog steeds worden gevisieerd door de Ambazonias, volstaat niet. De commissaris-generaal heeft op goede gronden vastgesteld dat enerzijds verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar ouders nog zouden worden gevisieerd door de Ambazonias terwijl zij in het Franstalig deel

van Kameroen verblijven en anderzijds het opmerkelijk is dat verzoeksters ouders niet zijn verhuisd naar een plaats in Kameroen dat verder verwijderd is van de North West en South West Region. Dat verzoeksters ouders thans zouden zijn verhuisd en tevens op de vlucht zijn – wat bovendien niet meer is dan een loutere bewering – doet niets af aan de vaststelling dat haar ouders nog geruime tijd aldaar hebben verbleven. De Raad wijst er in deze ook op dat verzoekster tegenstrijdig is in haar verklaringen omtrent de actieradius van de Ambazonias, waar zij eerst stelt dat *“als je je voor de Ambazonia verborgen houdt en je bent in een ander regio, dat kan wel”*, doch later verklaart dat de Ambazonias hen ook konden vinden in Douala, zelfs nadat het gezin bovendien hun telefoonnummer had gewijzigd (*“je kan je nooit verborgen houden”*) (zie NPO, p. 10 vs. 25).

4.1.13. Waar verzoekster nog stelt dat geen rekening werd gehouden met haar achtergrond, specificeert zij niet op welke wijze deze haar verklaringen zou hebben beïnvloed. De Raad wijst er alleszins op dat verzoekster weliswaar nog een jonge vrouw is, doch dat zij hooggeschoold is. Verzoekster volgde in Kameroen universitaire studies, waar zij afstudeerde in “banking en financiering” (zie NPO, p. 5) en waar zij tevens enkele stages heeft gevolgd (zie NPO, p. 6). Tevens heeft zij gedurende tien maanden studies “Roemeense taal” gevolgd aan de Roemeense universiteit (zie NPO, p. 14). Van een dergelijk hooggeschoolde jongvolwassene mag worden verwacht dat zij coherente en voldoende gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Minstens toont verzoekster niet aan waarom dit niet zo zou zijn. Verder kan verzoekster bezwaarlijk verwachten dat haar verklaringen als geloofwaardig dienen te worden beschouwd, om de enkele reden dat *“[over] [het] algemeen mag worden aangenomen dat iemand die de waarheid niet spreekt, zich goed (beter) voorbereid”*. De Raad kan enkel vaststellen dat de commissaris-generaal wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen heeft afgetoetst aan haar persoonlijke situatie en aan de voorliggende informatie van het dossier. De loutere overtuiging van verzoekster dat zij afdoende verklaringen heeft afgelegd, volstaat niet om de gedane beoordeling aan het wankelen te brengen.

4.1.14. Verzoekster stelt ten slotte dat zij in Kameroen zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien. Zij stelt dat zij geen eigen huisvesting of inkomen heeft en, gelet op haar situatie, geen beroep kan doen op hulp van de autoriteiten. De Raad kan enkel vaststellen dat deze louter blote beweringen worden tegengesproken door verzoeksters eigen verklaringen bij het CGVS. Uit haar eigen verklaringen blijkt immers dat verzoekster in staat was universitaire studies te volgen in Kameroen, dat zij aldaar stages heeft kunnen lopen en dat zij – tot op het moment van haar vertrek uit haar herkomstland – samenwoonde met haar ouders en broer en zus in Douala. Verzoeksters beide ouders verkopen voedsel op de markt. Verzoeksters zus en broer gaan beiden naar school, respectievelijk naar de universiteit en de middelbare school (zie NPO, p. 5-9). Deze omstandigheden zijn moeilijk verenigbaar met de door verzoekster voorhouden situatie van extreme armoede, waarbij zij niet in staat zal zijn in haar levensbehoeften te voorzien. De Raad wijst er ook op dat verzoekster nergens tijdens haar gehoren gewag heeft gemaakt van deze extreme armoede. Gevraagd of verzoekster *“problemen van algemene aard”* had, antwoordde zij “neen” (zie vragenlijst DVZ, vraag 7c, p. 3). Ook tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verzoekster hiervan geen gewag gemaakt. Zij stelde enkel dat haar ouders haar bij telefonisch contact aangeven dat de algemene situatie van haar herkomstland moeilijk is (zie NPO, p. 8). In de voorliggende omstandigheden, kan verzoekster niet volstaan met het in haar verzoekschrift louter poneren dat zij in extreme armoede zal terechtkomen. Waar verzoekster nog wijst op haar kwetsbare profiel als “alleenstaande vrouw”, herhaalt de Raad dat verzoekster zelf heeft verklaard dat zij tot aan haar vertrek uit Kameroen samenwoonde met haar ouders en een hogere scholing volgde. Uit niets blijkt dat verzoekster bij een terugkeer niet langer welkom zou zijn bij haar ouders en aldus niet langer een familiaal netwerk zou kunnen aanspreken in Kameroen. Evenmin is er enige indicatie dat verzoekster het risico zou lopen om een slachtoffer van mensenhandel te worden bij een terugkeer.

4.1.15. Het geheel aan verzoeksters verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over Kameroen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Kameroen kan blijken. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

4.1.16. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

#### 4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Gelet op het gegeven dat haar vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster zich nog zou beroepen op haar persoonlijke omstandigheden, waarbij zij als kwetsbare alleenstaande vrouw zou dreigen terecht te komen in een situatie van extreme armoede, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 4.1.14.

4.2.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan verder tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar *“COI Focus ‘Cameroun. Crise anglophone. Situation sécuritaire”* dd. 19 november 2021 aangegeven dat Kameroen getroffen wordt door een zogenaamde “Engelstalige crisis”, doch dat het gaat om een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio's North West en South West. Er wordt aangegeven dat de Franstalige zone van Kameroen – waarvan verzoekster afkomstig is – niet getroffen is door geweld gelieerd aan de Engelstalige crisis, uitgezonderd van een paar geïsoleerde incidenten. De commissaris-generaal geeft aan dat uit de informatie duidelijk blijkt dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis, in het Franstalige gedeelte thans erg beperkt en niet algemeen verspreid is. De commissaris-generaal concludeert dat: *“Uit deze informatie blijkt dus duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis, in het Franstalige gedeelte thans erg beperkt is en niet algemeen verspreid zodat er niet kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient er dus besloten te worden dat de situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen, meer bepaald in Douala in Franstalig Kameroen waar u van afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”*

4.2.3. In het licht van de voorliggende objectieve landeninformatie, neemt de Raad deze beoordeling over. Door louter te poneren dat er wel degelijk zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid in Kameroen een reëel risico loopt op ernstige schade, brengt zij de door de commissaris-generaal gedane veiligheidsbeoordeling niet aan het wankelen. De verwijzing naar haar kwetsbare situatie als alleenstaande vrouw doet evenmin afbreuk aan de gedane veiligheidsbeoordeling. De Raad herhaalt andermaal dat uit niets blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar Kameroen niet langer zou kunnen terugvallen op het familiaal netwerk van haar ouders.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in de door verzoekster gekozen Engelse taal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier

en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES